

ZALÁN TIBOR

Szorongás

*Fehér kréta por borít el mind
en utat ami az alvadt rom
okhoz elvezet Szétszórt üveg
csontok mindenütt Halott léptek
A mozdulatlan verőfényben
hús serceg A homokig olvad
vissza Meztelen szervek lüktet
nek Szánalmas vázak kalitká
jában vérzenek Zöld fejű legy*

*ek kerengenek fortyogó dög
ök fölött Ember volt mind Állat
ként pusztult el egyazon éjszak
án A halottak jöttek-e fel
vagy a Hold rántotta magába
a lelkeket Kövek árnyéká
ban kuporognak ezüst árnyak
és elrühesedett sebeik
et vakarják Valaki árnya*

*rázuhan a tájra s a kerti
törpék kitépik szívüket A
törpék szíve mérgezett virág
minden élő elpusztul tőle
Üveg a porból felsikolt a
kár ha élő lenne Az élő
helyett felsikolt az egyetlen
élő a halott üveg halott
sikolya a porból Amelyből*

*az ember vétetett Az ember
ki a tájból kivonta magát
De ki jár a romok között ha
szétvetett lábbal alszik a szél
is liliomos párnakövön
nyugtatta fejét A halál mond
aná a hang De kié a hang s
kié a zengése a mozdul
atlan levegőben Talán a*

porcelán állatok is vissza
jönnek és megtermékenyítik
a szomjas köveket A kép ki
tágul s a lélek vásznára pi
ros ábrák vetődnek Az egy ott
felejtett lélekre Az elfel
ejtett ábrák Ha vér lecsordul
Ha festék a rostok közt megköt
Elengednek a körvonalak

Repedésekben ül meg a köd
Valaki pokolnak gondolja
de nincs itt Álom és ébrenlét
határán történik meg A moz
dulatlanság dimenziói
között Amikor senki sincs jel
en Mindkét tartományba átszi
várog A mélyből hol itt hol ott
Elhagyott sóhaj vergődik föl

A nincs kitölti az összes tar
tályt Szív elhagyott dobbanása
veri föl a krétaport Visszhang
emléke képzelt termekben űr
es pókhálókat riogat A
rombolás gyönyöre előnti
az oltár felé tartó márvány
lépcsősort A szétszéledt körvon
alak a semmit terelgetik

De ki jegyzi föl ezeket Az
én föloldódik kövek olaj
os delében Ha más – milyen a
viszonya egy nemlétezőhöz
Szájába a szavakat ki ad
ja Kinek Hogy kerül a tájba
aki beszél és hogy kerül in
nen ki Lesz-e túlélője a
krétaporos útnak az alvadt

romok felé Egyre elvisel
hetetlenebb a hőség A fény
verés A dögök bűze (kik em
berként éltek és állatként hal
tak meg) Alkonyra vár az út vé

*gén a rom Fölösleges szomjú
ságok halálos pontatlanságban
Szétszórt üvegcsontok énekel
nek Hangtalan minden Mindenütt*

